

ZVON

ÚNOR / FEBRUARY
2021

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Nedávno jsem zhlédl v televizi v pořadu „60 MINUTES“ zajímavou reportáž s jedním velmi známým architektem, který ztratil zrak (Chris Downey). Jeho zrak se mu nevrátil, ale on přece jenom po velkém úsilí se vrátil zpět do zaměstnání a pomocí hmatu a představám se dále věnuje architektuře a vymýšlí nové projekty. Co mě udivilo a ani tomu nechci věřit, byla jeho odpověď na otázku, zda-li by byl rád, kdyby získal opět zrak a mohl pracovat jako ostatní. On řekl, že ne, že to, jak teď vnímá svět a svou práci, se nedá vysvětlit, a že je to tak dobré. Tak se ptám sám sebe, říká to jako rezignaci nebo pózu... nebo to skutečně myslí doopravdy?

V souvislosti s ním jsem si vzpomněl na jiný příběh, tentokrát z bible. Sv. Pavel nám říká:

Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic. (Filipským:3, 7-8)

Tak sv. Pavel velmi jasně už dopředu vysvětluje příběhy lidí, kteří se vzdali všeho a odešli do klášterů modlit se, pomáhají na misiích chudým lidem na celém světě, věnují se mladým lidem, atd. atd. Ani se nám nechce věřit, že by tito lidé v kolikrát velmi nesnadných podmínkách nacházeli pokoj, radost a dokonce jakousi nevysvětlitelnou blaženost. Možná, že by stálo za to, jim věřit a pokusit se o to také...

VE FOREST HILLS

21. LEDNA 2021

VÁŠ FR. ANTONÍN

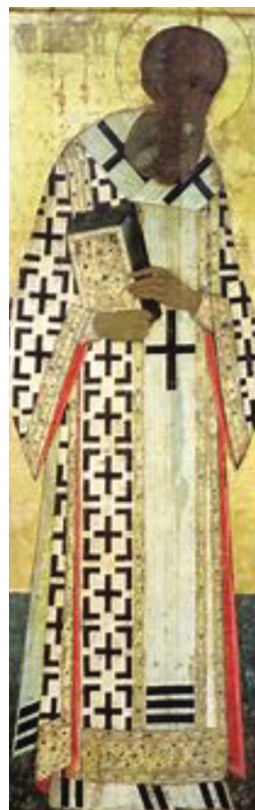
Jak můžete vidět na titulní straně našeho časopisu, letošní Popeleční středa, která připadá na 17. února, bude pro nás výjimečná tím, že popel, který jsme přijímali na čelo, nám letos pro změnu budou kněží sypat na hlavu. Je to kvůli pandemii, ale v mnoha zemích je to běžná praxe.

Sv. Gregor Naziánsky

MV

Sv. Gregor Naziánsky sa narodil okolo roku 329 v osade Arianz pri Nazianze v Kapadócií (dnešné Turecko). Jeho otec bol pôvodne pohan, no obrátil sa a žil horlivým kresťanským životom, takže neskôr ho zvolili za biskupa v Nazianze. Rodičia svoje deti viedli k viere od malička. Gregor začal študovať v Cézareí, kde sa aj po prvý krát ako mladý študent stretol so sv. Bazilom Veľkým, budúcim biskupom tohto mesta. Do smrti zostali najvernejšími priateľmi a spolu si ich aj uctievali v jeden deň. Gregor ďalej študoval v Cézareí Palestínskej, v Alexandrii a v Aténach. Študoval rečníctvo, filozofiu, poéziu, hudbu, medicínu, teológiu. Spolu s Bazilom žili prísny životom, nezúčastňovali sa na zábavách a poznali len dve cesty – do chrámu a do školy. Okolo roku 355 sa Gregor vrátil domov. Doma potom spravoval nejaký čas majetok podľa otcovej vôle, no túžil po samote.

Roku 358 odišiel na púť pri Novej Cézareí, kde už žil aj jeho priateľ Bazil Veľký ako pustovník. Spolu teda ďalej pracovali, modlili sa, spievali žalmy a vzdelávali sa. V tom čase vládol cisár Julián Apostata (Odpadlík), ktorý dostal svoje prezvisko preto, lebo sa snažil vrátiť Rím k starému pohanskému náboženstvu. Gregor napísal proti nemu róznu reč. No na púšti sa nezdržal dlho. Jeho otec, ktorý sa stal medzičasom biskupom v Nazianze, ho naliehavo žiadal, aby mu prišiel vypomôcť so správou biskupstva. Gregor išiel, hoci by radšej zostal na púšti. Jeho otec ho okolo roku 362 vysvätil za kňaza. Jeho priateľ Bazil sa stal v roku 370 arcibiskupom v Cézareí. Zriadil nové biskupstvo v Sasime a Gregora presvedčil, aby prevzal správu tohto biskupstva. Gregor sa tak stal biskupom, ale aj tak zostal nejaký čas pri

svojom otcovi, ktorý už bol starý a slabý. Keď okolo roku 374 zomrel, Gregor sa utiahol do kláštora v Seleucii. Tam za ním prišli pravoverní veriaci z Konštantínopola a žiadali ho, aby prevzal biskupský stolec v ich meste a stal sa patriarchom a nahradil tak ariánskeho patriarchu. Po pôstoch, modlitbách a radách iných, najmä Bazila, sa Gregor rozhodol ísť. Medzitým Bazil zomrel. V Konštantínopole ho podľa očakávania neprijali najlepšie. Ariáni ho sužovali, začínal s pravovernými kresťanmi akoby od začiatku. Postavil malý kostol, v ktorom sa začali schádzať. Tam predniesol slávne teologické reči a dogmatické úvahy, ktoré mali veľký úspech a stále prichádzalo viac a viac ľudí. To pobúrilo ariánov. Cisár Teodózius sa však postavil na Gregorovu stranu a ariánskeho patriarchu Demofila vyhnal z mesta. Potom nariadil, aby ariáni vrátili pravoverným kresťanom všetky kostoly a majetky. Osobne uviedol Gregora do chrámu sv. Sofie (Hagie Sofie).

V roku 381 sa v Konštantínopole konal Prvý konštantínopolský koncil, ktorý potvrdil platnosť Nicejského vyznania viery a definitívne sa tak vysporiadal so stále pretrvávajúcim sporom o ariánsku náuku. Počas koncilu tiež uviedli biskupa Gregora aj oficiálne do úradu konštantínopolského patriarchu. No niektorým biskupom sa to nepozdávalo a vznikol spor. Gregor nebol tým nadšený, a tak radšej odišiel z Konštantínopola preč. Prišiel do Nazianzu, kde bol od smrti jeho otca neobsadený biskupský stolec a dva roky spravoval toto biskupstvo, kým nebol menovaný nový biskup do tohto mesta.

Potom sa definitívne utiahol na odpočinok na rodný majetok v Arianze. V úplnej utiahnutosti strávil posledné roky svojho života. Venoval sa písaniu kázni, teologických úvah, písal básne, hymny a ďalšie diela. Zomrel okolo roku 390. Za učiteľa Cirkvi ho vyhlásil pápež sv. Pius V. v roku 1568. Ako svätí sú uctievaní aj obaja jeho rodičia, ako aj všetky ich deti – okrem Gregora aj ďalší syn Cézarius a dcéra Gorgónia.

citáty slavných

„V celé lidské historii platí zvláštní zákon, že lidé mají neustále snahu podceňovat své okolí, podceňovat své štěstí, podceňovat sebe.“

Gilbert Keith Chesterton

„Když si člověk uchová k životu kladný vztah, může být šťastný i v těch nejnejpříznivějších podmínkách.“

Dalajláma

FIXING WHAT IS BROKEN

HOMILY FOR JANUARY 17, 2021,
2ND SUNDAY IN ORDINARY TIME
DEACON GREG KANDRA

The whole homily - www.thedeaconsbench.com

Of all the stunning images we have seen over the last 10 days, there is one picture that stands out from the rest. It is the photograph of Congressman Andrew Kim from New Jersey. You may have seen the picture or heard the story. It deserves to be heard again.

At about 1 a.m. on January 7th, after voting to certify Joe Biden's election victory, Congressman Kim walked through the Capitol building to go home after that long, awful day. As he made his way through the wreckage in the rotunda, he stopped to see what had happened to the building he loved — water bottles, clothing, trash, an American flag lying on the floor. He saw police officers putting pizza boxes and garbage in plastic bags. He asked one of them if he had an extra bag. He did and handed it to him.

And with that, Andy Kim — a son of Korean immigrants, who is only in his second term in congress — took the bag and got down on his knees. He started helping them clean up the mess.

A photographer named Andrew Harnick with the AP happened to be passing through the hall and saw what was happening. He recognized the congressman and snapped a picture of the moment. Later that day, the photograph was published. It caused a sensation. A reporter tracked down Andy Kim and asked him why he did it. After all, it was in the middle of the night. The photographer discovered him there almost by accident. He obviously wasn't doing it for the publicity.

The congressman put it very simply.

“When you see something you love that's broken,” he said, “you want to fix it.” He was speaking about the Capitol building.

But I think it goes so much deeper than that. If we understand anything right now, it is this: something we love is broken. Our country. Our sense of justice and decency and respect. Our hearts. And yet there is this:

“When you see something you love that's broken, you want to fix it.” Congressman Kim spoke those words on the day after Epiphany. The timing could not have been more perfect.

We've just finished the Christmas season — and that message is the very essence of the Christmas story. That is what the Incarnation is all about! God saw that the world he loved was broken and gave us his son to fix it. He lived with us, ate with us, walked with us, suffered with us, died for us — all to fix the broken world that he loved.

The Gospel today reminds us that part of that involved his call to his apostles — and by extension, his call to each of us. His first question to the strangers who followed him was “What are you looking for?” They wanted to know where he was living and he told them, “Come and see.”

And the rest is history.

In fact, it is our history. The history of every one of us. He is still asking us today, “What are you looking for?,” still inviting us to follow him. If we are honest, we are looking for more than just where he is living. We are looking for another way of living. A way that is The Way. A way of salvation that can draw us closer to the Father by following the Son.

A way of being true disciples.

But we realize that discipleship is more than just following, more than just coming and seeing. It requires surrender. And sacrifice. And work — the great work of continuing what Christ began by carrying the Gospel to others and living it in the world.

It isn't easy. And one of the tragedies of this moment in our history is realizing, with a devastating urgency, that we have so much of his work left to do. There can be no more important mission in our time. Our great call as Catholic Christians is to work to heal what is wounded, to mend what is torn.

To fix what is broken.

We need to get down on our knees and begin the slow hard work of cleaning up the rubble — not just around us but within us. Because there is where the most important work has to begin. With prayer. With resolution. With humility.

We need to be better than we are, each of us. We need to do something radical — becoming more forgiving, more patient, more prayerful.

We need to be more like Christ.

In our violent, battered, angry world, the most countercultural thing we can do is bear witness to the Prince of Peace. To give dignity to those who are disrespected. To listen to those who are ignored. To bind the wounds of those in pain. Especially now, we need to live as people of mercy. Of compassion.

In a time that so often seems hopeless...we need to be people of hope.

Tomáš Petráček

NADĚJE V DĚJINÁCH

Prof. PhDr. Tomáš Petráček je český katolický kněz, historik a teolog. V knize "Naděje v dějinách" odpovídá na otázky Martina Bedřicha. Velmi doporučuji.
- zde si můžete přečíst krátkou ukázkou z této knihy -

Když papež mluví o prioritě tří P, půdy, práce, přístřeší, není to nic marxistického – je to ryze biblický, zcela evangelijní a ježíšovský apel. O posledním soudu nebude člověk tázán, zda chodil do kostela nebo přijal dostatečný počet svátostí, ale Kristus se bude ptát, zda ho nasýtil, navštívil, oblékl, co udělal pro proměnu světa ve smyslu těchto hodnot, které jsou prolamováním Božího království spravedlnost a pokoje do tohoto světa.

S tím souvisí i další téma oblíbené u tradicionalistických katolíků, totiž vysmívání se papežovým ekologickým impulsům a aktivitám. Není naopak absurdní řešit partikulární témata předávání lidského života bez ohledu na to, zda nějaký lidský život na zničené planetě bude ještě vůbec možný? S tím náboženským brojením proti ekoalarmismu a ekoterorismu a podobně se spojuje bizarní představa, že křesťanství je ze své podstaty přirozeně konzervativní a přirozeně pravicová síla. To je ovšem proti základním normativním textům Nového zákona. Ten, kdo se modlí každý den breviář, odříkává každý večer v modlitbě Magnificat „mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou“. Tak nevím, je to konzervativně-pravicový text? Neříkám přitom, že je to marxistický program, jen se stavím za křesťanství, které je ze své přirozené podstaty spojencem každé společenské síly, která odstraňuje nespravedlivou nerovnost a křivdu.

Ale čím to je? Je to jen hrozná zkušenost s komunistickou totalitou dvacátého století, která způsobila takové trauma, že cokoli je jen trochu sociální, působí jako rudý prapor na hlídacích býky pravověří, speciálně tedy české?

Myslím, že kořeny toho jdou mnohem hlouběji, zase do šestnáctého století. Tehdy se křesťanství v rámci vnitřního konfesijního konfliktu vehnalo do služeb nastupujících absolutistických monarchií a stalo se součástí, pilíři jejich státních ideologií. Křesťanství ve svých různých podobách přijalo roli politruků a ideologů režimu, úzce se s ním

propojilo a začalo přirozeně hájit *status quo*. V druhé vlně se toto jen podpořilo oním rozčarováním z moderny, o které jsme už hodně mluvili. Církve se samy vmanipulovaly do role retardační politické a společenské síly. To, aby „mocné sesadila z trůnu a ponížené povýšil“, se jaksi přesunulo do sféry niterné zbožnosti.

Dobře to popsal můj milý učitel Benedict Viviano ve své knize o Božím království v dějinách. Základní problém je v té spiritualizaci evangelijních výzev k nápravě věcí, hodnotě chudého a podobně. Charita se stala jen ventilem – jakkoli nepopírám její neskutečně potřebnou konkrétní činnost – jistícím mocenskou stabilitu.

Jakou úlohu v tom hraje osobnost kněze? Do jaké míry má být prorokem, který burcuje společnost, aby brala vážně evangelium, a do jaké jakýmsi na své současnosti zcela nezávislým nástrojem posvátna, skrze který dochází k vysluhování svátosti a podobně?

Teď nedávno mi zrovna někdo psal na Facebook, že od kněze očekává jenom to, že vyslouží svátosti. Ale co to znamená? Tomáš Akvinský se v jednom svém komentáři přesně proti takové instrumentalizaci vymezuje a zdůrazňuje, jak kněz i věřící musejí „vrůstat do Krista“. Bez toho jsou sice svátosti i tak platné, ale nejsou moc k ničemu. Myslím, že podob kněžství je víc. Jsou kněží mniši, modlitebníci, stejně jako intelektuálové, kněží-rabíni, kteří systematicky pracují na poznání. Sám jsem si na primiční kartičku dal citát z proroka Malachiáše, že „rty kněze stráží poznání a z jeho úst se má vyhledávat poučení“. Jsem přesvědčený že sapienciální rozměr kněžství je fatálně důležitý. Mohou být různé typy, ale měla by za tím vždy být vytrvalá práce na spojení s Kristem. A tím je pro mě služba druhým, ne rutina svátostného provozu. Mým ideálem není kněz modlící se před svatostánkem v opuštěném kostele – jeho úkolem a posláním je přivést tam lidi.

BLAHOPŘEJEME

Paní **Libuše Králová** oslaví 7. února 2021 krásné kulaté výročí. Bude to už 90 let, co byla „křtěna Vltavou“. Ve skutečnosti byla pokřtěna v kapli přímo v nemocnici, hned několik hodin po narození. Milá Libuše, za celou krajanskou rodinu Ti z celého srdce přeji především Boží požehnání, pro Tebe i celou Tvou rodinu. To ostatní k tomu jaksi patří automaticky, zdraví, pokoj a optimismus. Škoda, že to teď nemůžeme oslavit v kostele společně. Věřím však, až to vše nepříjemné bude za námi, připijeme si na Tvoje zdraví.

Fr. Antonín

Zemřela paní Věra Kutilová

Vera was born on October 27, 1923, in Prague, Czechoslovakia, the youngest of three children of Marie (nee Rejmanova) and František Cvikr. She lived a full life. She died on January 21, 2021, at the age of 97 years.

During the period before WWII, she prepared to study fashion design in Paris. But, like many at that time and whose fate was far worse, the war put an end to her plans. Undeterred, she and her older sister Manka (Stark) worked together, establishing a new fashion business in Prague. She married Josef Kutil in 1951, and raised her two boys, Paul and Peter. In 1968, fearing the future and looking for a better life, she emigrated to America with her family, including her elderly mother in tow. The family settled in Forest Hills, N.Y. She took good care of her family, and her elderly mom until her death in 1980. She did this all and worked full-time as a fashion sample maker up to 1988, when she retired from her Fashion (7th) Avenue job as a shop steward for her Union. In 1986, she was widowed when her husband Joe died. She saw her sons marry, she nurtured her 3 grandkids, and she spent her time in retirement going to her Czech Church in Astoria, seeing her friends, and going to the beach at Silver Point with friends she made there.

She was proud of her father, one of the directors of Praga, a Czech car company, who gave her permission to drive the family car at a young age. She only stopped driving at 92, after 75 plus years of driving. She was independent, and strong to the end. She did not stop. And, only after her recent fall in her Forest Hills home, a broken hip, an operation, and a short hospital stay, her heart stopped at the age of 97, early morning on January 21, 2021 at Booth Memorial Hospital in Flushing, NY.

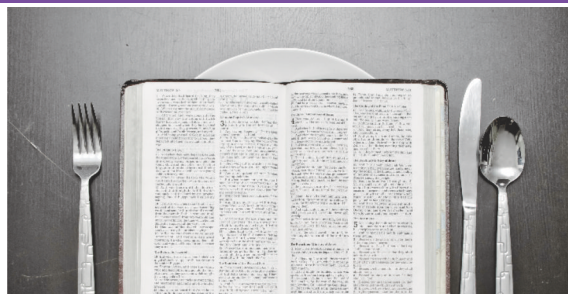
Funeral arrangements will be private. A memorial mass will be held once the pandemic restrictions end. The family requests those who wish to express sympathy to consider making a donation to their favorite charity in Vera's name, or to Vera's charity, to celebrate her life and help others that came to this Country from foreign lands:

*Czech Catholic Mission in NYC, Inc.
c/o Rev Antonin Kocurek
110-06 Queens Blvd.
Forest Hills, N.Y. 11375*

Vera is survived by her sons, Paul and Peter, and their spouses Hana and Donna, and her grandchildren Monica, Eric, and Christopher, her nephew Peter Stark and his wife Lois, overseas, her nieces Hana and Daša, her nephew Vlada and her extended family and her friends.

Proč se v postní době něčeho vzdávat?

(Benedikt XVI.)

Otevřít své srdce lásce k Bohu a bližnímu

Jaký smysl má pro nás křesťany odpírat si to, co je samo o sobě dobré a užitečné? Bible a celá křesťanská tradice učí, že půst je velkou pomocí v předcházení zlému jednání. Ježíš ukazuje hluboký smysl postu: pravý půst je v plnění vůle Nebeského otce, který „vidí i to, co je skryté“ (Mt 6,18).

Postní doba je příležitostí vrátit se k postní praxi, která pomáhá potlačit vlastní egoismus a otevřít srdce lásce k Bohu a bližnímu. Odříkání se materiálního pokrmu, sytícího tělo, připravuje člověka, aby naslouchal Kristu a sytil se jeho slovem spásy. Postem a modlitbou Bohu dovolujeme, aby přicházel On sám sytit nejhlubší hlad, který zakoušíme ve svém nitru: hlad a žízeň po Bohu.

Zřící se něčeho ve prospěch druhých

Postní doba nám umožňuje uvědomit si těžkou situaci mnoha lidí a napodobovat jednání Dobrého Samaritána. Můžeme se dobrovolně zřící něčeho ve prospěch druhých. Vyzývám vás proto, abyste se v postní době zaměřili na osobní i společný půst, na naslouchání Božímu slovu, na modlitbu a dobročinnost. Sbírký pro chudé z toho, co jsme si sami odřekli, jsou totiž prastarou praxí církve od jejích počátků.

Drazí bratři a sestry, otevřme svá srdce pro oživující působení Božího Slova. Postní doba ať nás skrze naslouchání Slovu, skrze modlitbu a ukázněný životní styl vede k obrácení a upřímné lásce k ostatním lidem.

Na této zemi nemáme trvalou vlast

Postní doba rozšiřuje náš horizont, orientuje nás k životu věčnému. Na této zemi jsme totiž jen poutníci, nemáme zde stabilní vlast, ale hledáme tu budoucí, jak říká Bible (srov. Žid 11,16). Postní doba nám dává pochopit relativitu pozemského života a uschopňuje nás k nezbytnému odříkání a osvobozuje ke konání dobra.

zdroj www.vira.cz

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Jeden pastor v dětství vyrůstal v Chicagu. Nevěděl pořádně ani, jak vypadají hospodářská zvířata jako slepice či kráva. Zamiloval se ale do věřící dívky z venkova a spoustu času trávil u jejích rodičů na farmě. Když dostudoval, byl přidělen na milý vesnický sbor. První shromáždění, natěšení farníci, manželka v první řadě. Pastor toužil hned v úvodu zaujmout venkovské posluchače, proto začal: „Vyrůstal jsem v Chicagu a dokud jsem nepotkal svou ženu, nevěděl jsem, jak vypadá kráva...”

BLAHOPŘEJEME

v měsíci únoru oslaví narozeniny: George K. Kolasa 1. února, Helena Weirich 3. února, **Libuše Král 7. února**, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Anna Sikorjak 22. února, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Gustav Ulč 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISE

Vaclav a Maria Jelinek, Jan a Ludmila Kovar, Milada Hanak, Simona Kostka, Elen Samek, Jirina Voboril, Lubomir a Ludmila Svoboda, Emil Wcela, Henrietta Hubata, Anna Slavik, Maria a Mark Novak, Alena Zahradka, Jane Brotanek, Pat a Ed Babor, Zdenek Capek, N.K. Granzoti. Eva Fryscak, Yveta Burda, Pavel a Jitka Illner.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ÚNORU 2021

datum	úmysl	dárce
3.2.	Za Ivanku Ivaška	J. a M. Juráši
7.2.	Za + Josefa a Květu Dospělový	Marek Dospěl
10.2.	Za celou rodinu Kowalykovu	B. a J. Kowalyk
14.2.	Za + manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
17.2.	Za Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a J. Kowalyk
21.2.	Za + rodiče Pavlicovy	B. a P. Smrčka
27.2.	Za + rodiče Leopolda a Marii Mekrlový	Milada Hanák
28.2.	Za Růženu Ptáčkovu	B. a J. Kowalyk

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narodil se v Přerově na Moravě v měšťanské rodině, která se věrně hlásila k Jednotě bratrské. Stalo se tedy po zákonu rodinné výchovy a tradice, když Blahoslav sám tak úzce spojil svůj život a tvorbu s touto reformní církví. Nižší vzdělání mu dali bratrské školy v Přerově, vyššího vzdělání nabyl na zahraničních univerzitách. Studoval mimo jiné ve Wittenbergu, kde měl i možnost poznat německé reformační hnutí a jeho hlavního představitele Martina Luthera, a v Basileji. Zde se sblížil s českým humanistou trvale tam působícím, se Zikmundem Hrubým z Jelení. Studiem i pobýtem v cizině Blahoslav získal velký rozhled, který ho připravil pro další dráhu a ovlivnil podobu jeho celé činnosti: hluboce pronikl nejen do teologie, ale i do humanistických zásad jazykové, literární a vědecké práce. Po návratu ze studií pracoval ve prospěch Jednoty bratrské v jednom z jejích důležitých středisek v Čechách, v Mladé Boleslavi. Po svém zvolení biskupem církve (1557) přesídlil do jejího neméně důležitého střediska na Moravě, do Ivančic, a tam pak zůstal až do smrti.

Vedle povinností biskupa spravoval jako tajemník Jednoty bratrské její archiv a stal se tak i jejím dějepiscem. Sám velice vzdělán, Blahoslav vedl zápas o prosazení vyššího vzdělání v Jednotě bratrské. V celé své tvůrčí činnosti se řídil přesvědčením o potřebnosti vzdělání a usiloval o pozvednutí kulturní úrovně Jednoty bratrské. Až na několik drobných prací napsaných v latině tvořil česky a stal se tak velkým pokračovatelem Viktorina ze Všehrd a jeho snah o český humanismus. Blahoslav byl bohatou, mnohostrannou osobností, schopnou zasahovat hned do několika tvůrčích oblastí. Do teorie i praxe zpěvu a pak i skladatelství zaslavovala jeho Musica, to jest Knižka zpěvákům, náležitě zprávy v sobě zavírající. Výsledkem Blahoslavova dlouholetého pozorování mateřského jazyka a též touhy po jeho vyčištění a kultuře se stalo rozsáhlé jazykovědné dílo Gramatika česká (1571), ústící v nároky na jazykovou správnost a čistotu češtiny. Ještě významnějším Blahoslavovým činem se stal jeho překlad Nového zákona, vydaný roku 1564 pod názvem Nový zákon nově do češtiny přeložený. Jeho úspěšný překladatelský čin nezůstal bez odezvy, stal se v Jednotě bratrské podnětem k novému překladu celé bible. Na něm pracovala po dlouhou dobu skupina překladatelů a s použitím upraveného Blahoslavova Nového zákona ho postupně vydala už po Blahoslavově smrti v letech 1579-1594 pod názvem Bible česká. Protože dílo bylo vytištěno v bratrské tiskárně v Kralicích na Moravě, začalo se mu říkat Bible kralická.